

Home Πολιτική Οικονομία Κοινωνία Διεθνή Αθλητικά Περιβάλλον Πολιτισμός
 Media Star system Παράξενα Internet Αυτοκίνητο Γυναίκα Αστρολογία Μη χάσετε!!

Home

Ο Χρήστος Σιμαρδάνης αποφάσισε να τα πει όλα στην Κορίνα Γεωργίου

Mon, 13/04/2015 - 18:50 — Mediasoup

6:30. Ο ήλιος δεν έχει δύσει ακόμη και η ατμόσφαιρα μυρίζει άνοιξη. Κόσμος πάει, έρχεται, άλλος με γοργά βήματα, άλλος με το πάσο

του, άλλος φουριόζος, άλλος βρίζοντας. Οι ρυθμοί στην οδό Σταδίου είναι ιλιγγιώδεις. **Μέσα στο πλήθος, διακρίνω έναν αυθεντικά γοητευτικό άνδρα.** Είναι ο Σόριν, ο ήρωας του «Γλάρου» που έπλασε ο Τσέχωφ. Ο Χρήστος Σιμαρδάνης, άρτι αφιχθείς από Θεσσαλονίκη, όπου πρωταγωνιστεί στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, στο «Γλάρο» του

Άντον Τσέχωφ, με οδηγεί σε ένα πολύ αγαπημένο του bar-restaurant στην πλατεία Καρύτση για μιλφέιγ και καφέ. Ένας από τους λίγους ηθοποιούς με τύπο που θυμίζει κάτι από τα παλιά και φωνή κρυστάλλινη και σαγηνευτική, ο Χρήστος Σιμαρδάνης, σε μια **αποκλειστική συνέντευξη-ποταμό στο onlytheater.gr**, μου διηγήθηκε με πολλή συγκίνηση προσωπικές του ιστορίες, αναμνήσεις από τα παιδικά του χρόνια στην Αλεξάνδρεια, πόθους και όνειρα και μου εκμυστηρεύτηκε τις αγωνίες, τις βαθύτερες σκέψεις και τα ιδανικά του καθώς επίσης και τις εμπειρίες που τον στιγμάτισαν και τον καθόρισαν...

«Δικαίωμα στη Διαφορετικότητα» ένα από τα μηνύματα της παράστασης «Ο Γλάρος», όπου πρωταγωνιστείτε, κατά τον σκηνοθέτη Γιάννη Βούρο. Πώς αναδεικνύεται μέσα από τον δικό σας ρόλο το μήνυμα αυτό;

Ο Γιάννης, όταν ετοιμάζε το περσινό και το φετινό πρόγραμμα του ΚΘΒΕ, ήθελε να υπάρχει μια θεματική ομοιογένεια, μια ενότητα μεταξύ των παραστάσεων, γύρω από τον άξονα αυτού του μηνύματος. Ο Τσέχωφ βρίσκεται πάνω από όλα αυτά και περιέχει αυτό και εκατομμύρια άλλα μηνύματα. Με το που έπιασε την πένα του, είχε α priori όλα αυτά μέσα, σε κάθε του έργο. Πρώτη φορά ασχολούμαι σε βάθος με τον συγγραφέα αυτόν, τόσο στο πλαίσιο της παράστασης όσο και σε ιδιωτικό επίπεδο, διαβάζοντας κείμενά του επειδή με ιντριγκάρει ιδιαίτερα ως προσωπικότητα. Μπορώ, πλέον, να ομολογήσω με βεβαιότητα πως πρόκειται για έναν πραγματικά σπουδαίο συγγραφέα. **Τον 19ο αιώνα, δηλαδή, υπάρχει ο Τσέχωφ και οι άλλοι...** Είναι συγκλονιστικά τα μηνύματά του. Ο τρόπος δε που δένει τους χαρακτήρες μεταξύ τους, αποδεικνύει ότι πρόκειται περί διανοίας. Στο «Γλάρο», για παράδειγμα, δομεί τόσο μαγικά τους χαρακτήρες, που διαπιστώνεις στις πρόβες πράγματα που, ενώ έχεις κάνει άπειρες αναγνώσεις και με το θιασο και μόνος, δεν τα έβλεπες να δημιουργούνται, παρά σχεδόν χρειαζόταν να σηκωθείς όρθιος από την καρέκλα για να σε τοποθετήσει κάπως ο σκηνοθέτης και να καταλάβεις τι μπορείς να δεις, τι μπορείς να νιώσεις, πώς μπορείς να έρθεις σε επαφή με ποιους και τι κοινό σας ενώνει. **Είμαι και θα είμαι για όλη μου τη ζωή βαθιά ευγνώμων και στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος γενικότερα, και στο Γιάννη Βούρο** ειδικότερα, τόσο για την περσινή μας συνεργασία με το «Τίμημα» όσο και για τη φετινή με το «Γλάρο». Μάλιστα, ομολογώ ότι την περσινή την αισθάνομαι και ως την πρώτη μου ουσιαστική θεατρική παρουσία, όπου περίμενα, θυμάμαι, πώς και πώς να φτάσει η ώρα της υπόκλισης και του χειροκροτήματος, γιατί ήξερα ότι το άξιζα, κι εγώ και η παράσταση. Αντίθετα, έχουν υπάρξει δεκάδες παραστάσεις όπου έφτανε η ώρα αυτή και σχεδόν ντρεπόμουν ή ήμουν αδιάφορος... Το «Τίμημα», όπου πρωταγωνίστησα πέρσει σε μια πρώτη συνεργασία με το ΚΘΒΕ και την Άσπα την Καλλιάνη, ήταν ψυχανάλυση, σωτηρία, δημιουργία... Και φέτος, βέβαια, η συνεργασία μας συνεχίζεται με τον «Άγιο Τσέχωφ», όπως τον αποκαλούν οι ηθοποιοί. Στο «Γλάρο» υπάρχει μια σκηνή στο τέλος, στην οποία επειδή πεθαίνω, έχω ένα μικρό μονόλογο, όπου λέω κάτι που νομίζω πως είναι το ζουμί όλου του έργου και των ζωών όλων των ανθρωπών. Πηγαίνοντας στον καναπέ να ξαπλώσω για τελευταία φορά, λέω: «Ήρθα να προτείνω στον Κόνσταντιν ένα θέμα για διήγημα: ο άνθρωπος που ήθελε...» Αυτό το έργο

Latest

Οι σημαντικότεροι αστρολόγοι συμβουλευουν τον Τοξότη (20/4 - 26/4)
1 min 30 sec

"Θα είμαστε όλοι εδώ στις 7 Μαΐου"
5 min 48 sec

Η εκπομπή της Σεμίνας στον Real fm, για τον δολοφόνο του Παύλου, το 2013
8 min 12 sec

Πάνω και κάτω από τη σκηνή: Τάσος Ιορδανίδης
9 min 52 sec

Νέο Κατάστημα
Πλατεία Ρολογιού, Σπέτσες
22980 77167

με αυτό το ζήτημα καταπιάνεται κατά κύριο λόγο, με τα «θέλω» των ανθρώπων που δεν πραγματοποιούνται...

Ο Σόριν γερνά και συνειδητοποιεί πως δεν έχει κάνει τίποτα στη ζωή του από αυτά που ήθελε. Πόσο βαρύ φορτίο μπορεί να είναι αυτό για έναν άνθρωπο;

Στην περίπτωση αυτή στέκεσαι απέναντι σε δύο άκρως αντίθετες στάσεις ζωής. Εγώ, χωρίς να επισείρω, έχω ζήσει και ζω ακριβώς τη ζωή που θέλω, χωρίς αυτό να συνοδεύεται κατ' ανάγκη από την πολυτέλεια. Ήμουν και είμαι πάντα εκεί που ήθελα, όχι εκεί που έπρεπε, εκεί που γούστωνα, και επαγγελματικά, και φιλικά και συναισθηματικά. Ήμουν εκεί που γούστωνα!!! Είναι μεγάλη περιουσία αυτή... **Δεν έχω απωθημένα...** Θα σου πω κάτι που είχα δηλώσει σε προηγούμενη συνέντευξη: «Παλεύω για ένα πράγμα μόνο... Να έχω στο φέρετρό μου ένα πολύ ωραίο χαμόγελο του χορτάτου, κι όχι του μίζερου...». Σαν ηθοποιός, μάλιστα, δεν είμαι καριερίστας παρόλο που λατρεύω το θέατρο, είμαι όμως φιλόδοξος για τη ζωή μου συνολικά κι όχι για το ποια δουλειά θα κερδίσω...

Οι ήρωες του «Γλάρου» έχουν το χαρακτηριστικό πως ζουν χωρίς ξεκάθαρο στόχο, κι ακόμη και όταν τον έχουν δεν είναι σχεδόν ποτέ πραγματικά δικός τους. Πιστεύετε πως το έργο αυτό, αν και γράφτηκε από τον Τσέχωφ το 1895, περιγράφει το σήμερα;

Όπως είπα και πριν, ο Τσέχωφ είναι μεγαλειώδης συγγραφέας κατά τη γνώμη μου. Περιγράφει το πάντα. Παρότι πέθανε πριν γίνει η επανάσταση του '17, ο Τσέχωφ περιγράφει το μέλλον της Ρωσίας σχεδόν, που δεν ήταν καν ορατό τότε... Καταπιάνεται με τόσο ουσιαστικά πράγματα που δυστυχώς δεν αλλάζουν ποτέ, παραμένουν αναλλοίωτα. Η ρίζα, η ουσία του εκάστοτε προβλήματος, δηλαδή η ανθρωπινή ψυχή, δεν αλλάζει ριζικά... Το ότι τώρα φορά μίνι ή γόβες «Louboutin» δεν την διαφοροποιεί, από κάτω κρύβεται ο ίδιος άνθρωπος. Με τα ίδια απωθημένα, με τους ίδιους στόχους που είτε δεν έθεσε, είτε δεν κυνήγησε... Είναι μαγικά τα έργα του Τσέχωφ. **Ο «Γλάρος» κίνησε το ενδιαφέρον μου να διαβάσω περισσότερα για τον Τσέχωφ και την ιστορία του...**

Έχοντας βιώσει τόσο το κοινό της Αθήνας, όσο και αυτό της Θεσσαλονίκης, εντοπίζετε διαφορές μεταξύ τους; Αισθάνεστε κάποιο από τα δύο πιο θερμό;

Αναμφισβήτητα πιο θερμό είναι το κοινό της Θεσσαλονίκης... Νομίζω ότι εκεί που ο θεατής είναι ενθουσιασμένος με μια ερμηνεία, σου χαρίζει ανεκτίμητες εμπειρίες ως ηθοποιό. Αυτό που εγώ έζησα στο «Τίμημα» πέρυσι ήταν κάτι εξωπραγματικό... Ο κόσμος άπλωνε τα χέρια την ώρα της υπόκλισης και μου έσφιγγε τα χέρια. Με σταματούσαν στο δρόμο και μου μιλούσαν με βαθιά ειλικρίνεια και αγάπη. **Είναι πιο νότιμα εκδηλωτικοί, πιο κιμπάρηδες, πιο μπεσαλήδες από τους Αθηναίους**, οι οποίοι μετρούν περισσότερο τα λόγια τους όταν σε αναγνωρίσουν κάπου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τον περσινό Δεκέμβριο που ήμουν στη Θεσσαλονίκη... Πλησίαζαν οι γιορτές και ήμουν σε αρκετά μελαγχολική και κακή διάθεση, όταν πήρα ένα ταξί για να πάω από το Θέατρο προς το σπίτι όπου έμενα τότε. Μιλούσα λοιπόν σε έναν φίλο μου Αθηναίο στο τηλέφωνο, ο οποίος εκείνη τη στιγμή έφτιαχνε κουραμπιέδες: «Βρε Γιώργο μου, μελαγχόλησα... Πόσα χρόνια έχω να μυρίσω κάποιος να μαγειρεύει στο σπίτι μου και ειδικά τις γιορτές...», είπα και ύστερα από λίγο κλείσαμε το τηλέφωνο. «Μισό λεπτό», μου λέει ο ταξίτζης, σταματά και ηγαίνει στο πορτ μπαγκάζ. Το ανοίγει και μου φέρνει ένα ταπεράκι. Το ανοίγω και τι να δω... Μελομακάρονα που τα είχε φτιάξει η γυναίκα του... Ποιος Αθηναίος θα το έκανε αυτό;

Το ΚΘΒΕ βρίσκεται σε μια δυσχερή οικονομική περίοδο. Τι θα συνέβαινε αν το Κρατικό έκλεινε;

Αν έκλεινε το Εθνικό Θέατρο, η πολιτιστική ζημιά για τη χώρα θα ήταν πολύ μικρότερη από το να κλείσει το ΚΘΒΕ. Διότι, αν κλείσει το Κρατικό Θέατρο, το οποίο απευθύνεται, όχι μόνο στο κοινό της Θεσσαλονίκης, αλλά και σε ολόκληρη τη Βόρεια Ελλάδα, οι άνθρωποι αυτοί δεν θα έχουν να βλέπουν, παρά περιστασιακά, θέατρο στις διάφορες εορταστικές περιόδους. Δεν θα έχουν θέατρο με άλλα λόγια. Και υποτίθεται ότι το θέατρο είναι παιδεία, είναι καλλιέργεια, είναι βελτίωση, πλάθει ανθρώπους, ψυχές. Εγώ στεναχωριέμαι πάρα πολύ για συναδέλφους μου από τη Θεσσαλονίκη που μόνο το Κρατικό Θέατρο έχουν για να παίξουν αλλά κυρίως λυπάμαι για τον χώρο της Βόρειας Ελλάδας συνολικά, που θα μείνει δίχως εστία πολιτισμού και δίχως τρεις εκπληκτικές σκηνές με τεράστιες τεχνικές δυνατότητες όπου είναι εφικτό να ανεβαινουν αριστουργήματα.

Έχετε γεννηθεί και ζήσετε τα πρώτα σας χρόνια στην Αλεξάνδρεια. Τι παραστάσεις σας έδωσαν οι μνήμες από την παιδική σας ηλικία που σας ακολουθούν και σας σημαδεύουν μέχρι σήμερα;

Έφυγα από την Αλεξάνδρεια όταν ήμουν 6 χρόνων, ξαναπήγα στα 9 γιατί πέθανε ο παππούς μου και μετά ξανά όταν ήμουν 49 μαζί με τη μητέρα μου. Ήταν μια μαγική εμπειρία που θα χρειαζόμουν μέρες για να την περιγράψω. Δεν συγκινήθηκα απλά αλλά και ευαισθητοποιήθηκα ιδιαίτερα. Υπήρχε ένα θεατρικό σε ένα Αιγυπτιακό σχολείο, το Σαλβάγειο Θέατρο, και είχα πει την τελευταία φορά που επισκέφθηκα την πόλη ότι θα το αναλάβω και θα κάνω ό,τι μπορώ για να επαναλειτούργησει. Να σημειώσω εδώ ότι η Αλεξάνδρεια μαζί με την Κωνσταντινούπολη ήταν οι πόλεις που τη δεκαετία του '50 και του '60 όλοι οι μεγάλοι Αιγυπτιακοί Θίασοι τις επισκέπτονταν στο πλαίσιο της θεατρικής περιοδείας τους. **Το πρώτο βήμα που έκανα προς αναβάθμιση της Σαλβαγείου Σχολής ήταν να πάω στο περιοδικό Life&Style**, που τότε έκανε αφιερώματα στους Έλληνες των πόλεων του εξωτερικού. Εγώ τους πρότεινα τους Έλληνες της Αλεξάνδρειας κι έτσι ταξιδέψαμε μαζί με τη Δήμητρα Παπαδοπούλου που είναι πατριώτισσά μου, την Άλκηστη Πρωτοψάλτη, το Δάκη, τον Άρη Δαβαράκη καθώς και τη Μαρία Καβογιάννη, η οποία είχε έρθει ως προσωπική μας φίλη. Σε πληροφορώ ότι τόσο στη δική μου φωτογράφιση, όσο και στην Δήμητρας, η Μαρία, όχι εμείς, δεν σταμάτησε να κλαίει... Η Αλεξάνδρεια έχει κάτι που αφορά τους Έλληνες... Δεν ξέρω τι είναι αυτό ακριβώς... Είναι κάτι μεταφυσικό που σου διεγείρει αισθήματα βαθιάς συγκίνησης. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο πως κάποτε η Αλεξάνδρεια ήταν ο πυρήνας όλης της γνώσης. Είναι αλήθεια, με ακολουθούν πολλές και διαφορετικές παραστάσεις, αρώματα από φαγητά, εικόνες

Safari Power Saver
Click to Start Flash Plug-in

Δημοφιλέστερα συντάκτη

Ο Χρήστος Σιμαρδάνης αποφάσισε να τα πει όλα στην Κορίνα Γεωργίου

Δημήτρης Μπάσος. Μια εξομολόγηση στην Κορίνα Γεωργίου

Ο Δημήτρης Πετρόπουλος πάει βόλτα με την Κορίνα Γεωργίου στην Ακρόπολη

Συντάκτες

Dr Seeng Mediasoup Onlytheater Theo Βασίλης Μπουζιώτης Θ.Ζ. Θωμάς Σίδερης Μάνος Λαμπράκης Μαρία Καψή Ν. Ταλαίπωρος Νατάσα Φίλιππα Σεμίνα Διγενή Σοφία Βούλτεψη Σταυρούλα Κεντιέ Τερέζα Λίτσα Χρύσα Φωτοπούλου

more tags

Safari Power Saver
Click to Start Flash Plug-in

Top tags

Angela Merkel Super league Videonews Αθήνα **Αλέξης Τσίπρας Αντώνης Σαμαράς Απεργία Αστυνομία Βουλή Γερμανία Γιώργος Παπανδρέου ΔΝΤ Διαδήλωση Διαμαρτυρία ΕΕ Εκλογές Ελλάδα Ευάγγελος Βενιζέλος Ευρωζώνη Εφημερίδες ΗΠΑ**

από το σπίτι μας, το σχολείο, την αθλητική ένωση...

Απ' όσο γνωρίζω οι γονείς σας δεν ήθελαν να γίνετε ηθοποιοί. Εσείς όμως επιμείνατε και σπουδάσατε θέατρο στο Central School of Speech and Drama στο Λονδίνο. Τι αποτέλεσε κινητήριο δύναμη για την επιμονή σας αυτή;

Πράγματι, οι γονείς μου διαφωνούσαν με την κατεύθυνση της υποκριτικής, διότι δεν υπήρχε η κατάλληλη οικονομική άνεση ώστε να μπορώ να ασχοληθώ με ένα επάγγελμα που δεν θα ήταν άμεσα αποδοτικό. **Σπούδασα παράλα αυτά στο Λονδίνο κι έπειτα δούλεψα για πέντε χρόνια στη British Airways.** Τα τρία από τα πέντε χρόνια ήμουν φροντιστής. Θα πρέπει να σου πω επίσης ότι λατρεύω το αεροπλάνο και ότι μου απομένουν 17 ώρες για να πάρω το ερασιτεχνικό δίπλωμα του πιλότου. Έχω ήδη συμπληρώσει 28 ώρες πτήσης σε μονοκινητήριο τετραθέσιο Piper μόνος μου. Για να επανέλθω στο αρχικό ερώτημα, αν θέλω να είμαι απολύτως ειλικρινής, θα πρέπει να πω ότι αρχικά τα κίνητρά μου ήταν μάλλον ταπεινά, παρά λαμπερά, ούτε ρομαντικά όπως θα περίμενε κανείς... Στο γυμνάσιο συνειδητοποίησα ότι ήμουν ένας πολύ αδιάφορος και κακός μαθητής. Γρήγορα κατάλαβα ότι ήταν πάρα πολύ δύσκολο να περάσω στο πανεπιστήμιο. Ίσως βέβαια αυτό να έπαιξε αργότερα καθοριστικό ρόλο. **Η μόνη μου μεγάλη επιθυμία ήταν να έχω σπουδάσει ιστορία και να έχω γίνει αρχαιολόγος.** Το επάγγελμα του αρχαιολόγου ασκούσε και ασκεί για μένα τεράστια γοητεία... Αν ήμουν λοιπόν ένας καλός μαθητής θα είχα πάει προς τα εκεί. Επειδή δεν ήμουν όμως, αποφάσισα να μπω σε κάποια θεατρική σχολή, την οποία θεωρούσα – λανθασμένα – εύκολη, κατέβαλα μεγάλο κόπο όμως για να την ολοκληρώσω. Το θέατρο βέβαια το αγαπούσα από μικρός και γι' αυτό ευθύνονται οι γονείς μου που με πήγαιναν πολύ συχνά. Στην πορεία, λοιπόν, και όσο περνούσαν τα χρόνια, το θέατρο άρχισε να γίνεται για μένα κομμάτι του εαυτού μου...

Έχετε πρωταγωνιστήσει σε διάφορα σίριαλ στην τηλεόραση. Με βάση ποια κριτήρια κινήθηκαν οι επιλογές σας ως προς αυτά; Την αγαπήσατε την τηλεόραση ή αποτέλεσε απλώς μέσο βιοπορισμού;

Δεν την αγάπησα την τηλεόραση ως μέσον, κατ' αρχήν, ούτε την εκτιμώ, αντίθετα τη θεωρώ υπεύθυνη για πολλά δεινά που ζούμε σήμερα. **Βέβαια, το λαχείο μου ως ηθοποιού, που έφερε κι άλλες δουλειές και με έκανε περισσότερο αναγνωρίσιμο, ήταν το «Ξεσούαρ για δολοφόνους».** Έχοντας παρακολουθήσει την παράσταση ως θεατής τον τρίτο χρόνο που παιζόταν είχα ζηλέψει πάρα πολύ το ρόλο του κομμωτή και αισθανόμουν ότι ήταν ένας ρόλος που θα μου πήγαινε πολύ. Όταν έμαθα πως θα συνεχιστεί η παράσταση και τον επόμενο χρόνο, ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που πήρα μόνος μου τηλεφώνω τον παραγωγό και του είπα «νομίζω ότι εγώ είμαι ο κομμωτής»... Πάντως, δεν θα έλεγα ότι αγάπησα την τηλεόραση, πιο πολύ ως μέσο βιοπορισμού την είδα.

Είναι σαφές ότι ο ηθοποιός δεν μπορεί να αρκεστεί στην ικανοποίηση που του προσφέρει η τέχνη που αγαπά. Πρέπει και να ζήσει! Πώς μπορεί να το επιτύχει αυτό δίχως να κάνει έκπτωση στις ηθικές αρχές του;

Δεν νομίζω ότι μπορεί... Αναγκαστικά γίνονται εκπτώσεις στις αρχές του. Εκπτώσεις που τσούζουν, βέβαια, όσο το δυνατόν λιγότερο και φυσικά που δεν διατυμπανίζονται από τον ηθοποιό κάθε φορά που πραγματοποιούνται. Άλλωστε υπάρχουν και λιγότερο ουσιαστικοί λόγοι που συμβαίνει αυτό... Ας πούμε, **στην ελληνική τηλεόραση, αν σου προτείνουν να κάνεις ένα σίριαλ, στην καλύτερη των περιπτώσεων θα σου δώσουν να διαβάσεις το πρώτο επεισόδιο που θα είναι γραμμένο τότε, και μόνο αυτό.** Πρέπει λοιπόν να αποφασίσεις με βάση το πρώτο επεισόδιο στο οποίο μπορεί να έχεις μια πολύ ενδιαφέρουσα συμμετοχή. Κανείς δεν μπορεί να σου εγγυηθεί ποια θα είναι η τροπή του ρόλου σου στην πορεία. Κατά τον ίδιο τρόπο και μια θεατρική παραγωγή είναι ένα «λόνττο». Βρίσκονται δέκα άνθρωποι, άγνωστοι μεταξύ τους, δέκα διαφορετικές ψυχοσυνθέσεις που μπορεί να μην ταιριάζουν μεταξύ τους ή να μην περάσουν καλά πίσω από τη σκηνή, αλλά πολλές φορές ίσως και ούτε πάνω σε αυτήν... Ακόμη και το καλύτερο κείμενο να υπάρχει σαν οδηγός, μπορεί να μην λειτουργήσει όπως θα περίμενε κανείς...

Έχετε υπάρξει η «φωνή του Mega» και τώρα συνεργάζεστε με την «OTE TV». Ποιο ή ποια στοιχεία της φωνής σας την έκανε, κατά τη γνώμη σας, τόσο «περιζήτητη»;

Αν ψάχναμε να βρούμε ποιο στοιχείο την κάνει «χρήσιμη» για την τηλεόραση και τη διαφήμιση, κι επειδή είμαι στο χώρο των εκφωνήσεων πολλά χρόνια, πριν το '93, από το '85 συγκεκριμένα, θα έλεγα ότι **στη διαφήμιση δεν πρέπει να είσαι ο «Χρήστος Σιμαρδάνης», δεν πρέπει να είσαι η «Πέμυ Ζούνη»...** Πρέπει να υπηρετήσεις την ΙΖΟΛΑ ή το «Χτυποκάρδια στο θρανίο», για παράδειγμα. Πρέπει να είσαι πίσω και κάτω από αυτό που εκφωνείς. Υπάρχουν παραδείγματα πολύ καλών, θεατρικών φωνών με ιδιαίτερη χροιά, οι οποίες στη διαφήμιση δεν ταίριαξαν επειδή ξεπερνούσαν το διαφημιζόμενο προϊόν και κυριαρχούσαν έναντι αυτού. Στο μυαλό του καταναλωτή πρέπει να έχει εντυπωθεί το διαφημιζόμενο κι όχι εκφωνητής. Εγώ λοιπόν ήξερα πώς να υπηρετώ αυτόν τον στόχο, ήξερα τι να πλασάρω, ποιες λέξεις πρέπει να τονίσω και ποιες όχι... Ως εκφωνητής, δεν πρέπει να πρωταγωνιστείς εσύ, αλλά να υπηρετείς και να αναδεικνύεις το προϊόν που διαφημίζεις.

Αν μεταφερόσασταν στη δεκαετία του '50-'60 και στον ασπρόμαυρο ελληνικό κινηματογράφο, ποιον ρόλο θα θέλατε πολύ να έχετε υποδυθεί;

Θα ήθελα να έχω παίξει το ρόλο του Αντωνάκη στο «Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα»... Για μένα η γοητεία του παλιού ελληνικού σινεμά βρίσκεται στις ασπρόμαυρες ταινίες, κι όχι αργότερα από αυτές... *Μια άλλη συγκλονιστική ταινία είναι «Το Ταξίδι», όπου έπαιζαν μερικά από τα μεγαλύτερα ονόματα του ελληνικού σινεμά: ο Νίκος Κούρκουλος, η Αλίκη Βουγιουκλάκη, ο Βασίλης Διαμαντόπουλος, η Σαπφώ Νοταρά, ο Νότης Περγιάλης, η Λιλή Παπαγιάννη, η Σμάρω Στεφανίδου και πολλοί ακόμη, η οποία έκανε τα λιγότερα εισιτήρια από όλες τις ταινίες της Αλίκης επειδή στο τέλος εκείνη σκοτώνεται... Εκεί ίσως θα μπορούσα να παίξω τον ρόλο του Περγιάλη, το Γρηγόρη Γαβριήλοβιτς Βασιλειάδη, έναν Ρώσο αλκοολικό...*

Ποιος είναι ο πιο δύσκολος ρόλος που έχετε υποδυθεί μέχρι σήμερα;

Θέατρο Θεσσαλονίκη ΚΚΕ
Κυβέρνηση Κύπρος Μνημόνιο
Μουσική ΝΔ Οικονομικά
μέτρα Οικονομική
κρίση ΠΑΣΟΚ Παναθηναϊκός
ΣΥΡΙΖΑ Σκάνδαλο Συνεντεύξεις
Σύλληψη Υγεία Υπουργείο
Οικονομικών Χρυσή Αυγή

more tags

Η αλήθεια είναι ότι μέχρι τώρα μου έχουν τύχει πράγματα που «τα είχα στο τσεπάκι», πράγματα που "άμα τη εμφανίσει" θα έλεγε κανείς «αυτό του πάει, αυτό είναι!». **Ο πιο δύσκολος ρόλος που έπαιξα ποτέ στη ζωή μου είναι αυτός του Σόλομον στο «Τμήμα» του Άρθουρ Μίλερ.** Ήταν η πρώτη μου συνεργασία με το ΚΘΒΕ και ο λόγος που ανέβηκα στη Θεσσαλονίκη. Εκεί έπαιζα έναν Εβραίο εκτιμητή έργων τέχνης, 90 χρόνων. Και οι δυσκολίες δεν αφορούσαν μόνο στην ηλικία του ήρωα. Βασικός στόχος σε κάθε ρόλο είναι να μην καταλάβει κανείς από το κοινό ότι είσαι αυτός που έπαιζε στην «Νταντά», όχι να μην σε αναγνωρίσει, αλλά να μην του θυμίσεις κάτι από την «Νταντά», από κάτι ελαφρύ και κωμικό. Θα είμαι αιωνίως ευγνώμων στην σκηνοθετίδα μας, την Άσπα την Καλλιάνη, πρώτον επειδή με εμπιστεύτηκε από την πρώτη στιγμή για το ρόλο αυτόν και δεύτερον και σπουδαιότερον επειδή με βοήθησε πάρα πολύ και μου επέτρεψε να ανθίσω στις πρόβες. Σκέφτομαι μερικές φορές που οι άνθρωποι ευχόμαστε να μας τύχει μια μέρα το λαχείο... Δεν συνειδητοποιούμε όμως πως μερικά λαχεία μας έχουν ήδη πέσει. Για μένα λαχείο ήταν και η πρόσκληση του Γιάννη του Βούρου και η συνεργασία με την Άσπα!

Σας ιντριγκάρουν περισσότερο οι κωμικοί ή οι τραγικοί ρόλοι;

Είμαι ένας άνθρωπος με έμφυτο χιούμορ! Είναι μάλλον εγκατεστημένο στο «σκληρό μου δίσκο». Βρίσκω χιούμορ παντού, σε σημείο που να γίνεται επικίνδυνο όταν παίζω σοβαρά έργα. Η κωμωδία, επομένως, μου είναι εύκολη, είναι όμως ένα εξαιρετικά απαιτητικό είδος και μάλιστα ένα είδος όπου κυριολεκτικά «ξεβρακώνονται» οι ηθοποιοί, γιατί εκεί φαίνεται η πραγματική τους υποκριτική δεινότητα. Επειδή ακριβώς αισθάνομαι ότι κατέχω ευκολότερα τους ρόλους που ενέχουν το κωμικό στοιχείο, θα έλεγα ότι με ιντριγκάρουν περισσότερο οι τραγικοί ρόλοι. **Ο ρόλος του Σόλομον, για παράδειγμα, που δεν ήταν κωμικός ρόλος με κέντρισε ιδιαίτερος.** Ο Σόλομον ήταν ένα γεροντάκι που έμενε στην παλιά του αντικερί με ένα μάτι γκαζιού, ήταν αγτένιστος, είχε μούσια και μακριά μαλλιά, ήταν άπλυτος... Σε κάποια από τις τελευταίες παραστάσεις, λοιπόν, αρχίζει να με ενοχλεί η μύτη μου και σκέπτομαι να φτερνιστώ, να μην φτερνιστώ... «Και γιατί να το κρατήσω;», λέω μέσα μου και φτερνίζομαι δυνατά. Κι αφού φτερνίζομαι σκουπίζω με το μανίκι τη μύτη μου... Αυτός είναι ο Σόλομον, σκέφτηκα! Το θέατρο μπορεί να σου χαρίσει ανεκτίμητες στιγμές... Είναι μαγικό, μαγικό...

Πιστεύετε ότι αρκεί το ταλέντο στην τέχνη; Τι μπορεί να το θέσει σε κίνδυνο;

Για να μπορέσω να απαντήσω, **θα πρέπει πρώτα να συνεννοηθούμε και να ορίσουμε την έννοια «ταλέντο».** Δεν είμαι τόσο σίγουρος ακόμη γι' αυτό. Αν θεωρήσουμε ότι αναφερόμαστε στην έννοια «χάρισμα», θα έλεγα ότι αν παρομοιάσουμε με ένα γλύκισμα την όλη «φυσιογνωμία» του καλλιτέχνη, του ηθοποιού εν προκειμένω, και αν συμφωνήσουμε πως δεν γίνεται γλυκό δίχως παντεσπάνι, τότε το ταλέντο κατά τη γνώμη μου είναι το παντεσπάνι. Από εκεί κι έπειτα η εργατικότητα, η επιμονή, η συνεχής αναζήτηση, το διάβασμα, η προσωπική έρευνα είναι που θα ολοκληρώσουν το γλυκό και θα το κάνουν να πετύχει...

Ποιον Έλληνα ή Ελληνίδα ηθοποιό θαυμάζετε περισσότερο και γιατί;

Τη **Νένα Μεντή** που είναι και πολύ φίλη μου! Τη θαυμάζω και κυρίως την εκτιμώ βαθιά γιατί είναι από τις ελάχιστες περιπτώσεις ανθρώπων που αυτά που πρεσβεύει στη ζωή της, σαν φιλοσοφία και στάση ζωής, σαν πολιτικά «πιστεύω», σαν πολιτικές επιλογές, δεν έχουν καμία απόσταση από την καθημερινότητά της... Είναι τόσο τίμια ως προς τη φιλοσοφία της... Αυτές τις πράξεις που θαυμάζει και που πρεσβεύει, αυτές ακριβώς κάνει. Αυτή η τιμιότητα είναι το στοιχείο που με κάνει να αγαπήσω τους ανθρώπους και να τους βάλω στην καρδιά μου. Το αντίθετο με τρομάζει... Δυστυχώς, το αντίθετο είναι και το σύνηθες βέβαια...

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του ιδανικού έρωτα για εσάς;

Τσούζει αυτή η ερώτηση... Επειδή εκ φύσεως, όπου κι αν βρισκόμουν πάντα έμαχνα την ουσία κι όχι την επιφάνεια, το βάθος, όχι τη σύμπτωση, προτιμούσα να είμαι παντελώς μόνος περιμένοντας αυτό ακριβώς που έχω ονειρευτεί, παρά να είμαι με κάτι σαν κι αυτό απλώς και μόνο για να έχω κάποιον δίπλα μου. **Ελπίζω να διαψευστούν οι χειρότερές μου αγωνίες ότι δεν θα προλάβω να ζήσω τον μεγάλο μου έρωτα...** Μέχρι σήμερα δεν έχω βιώσει κάτι τέτοιο, εκτός από έναν πριν από πολλά χρόνια, τριάντα σχεδόν, ο οποίος ήταν και μια αρκετά τραυματική εμπειρία για μένα, καθώς δεν θα έλεγα ότι τον έχω ξεπεράσει ποτέ. Αποτελεί σημείο αναφοράς και τρυφερότατη ανάμνηση... Για να βιώσω έναν μεγάλο έρωτα, θέλω και πρέπει να υπάρξει ένας άνθρωπος τον οποίο να «ζηλεύω», να τον θαυμάζω δηλαδή, να μην είναι λίγος, να είναι ολοφάνερο το γεγονός ότι το συντρόφειμά μας ωφελεί και τους δυο μας. Πολύ σημαντικό στοιχείο για μένα είναι να μην έχω τίποτα που δεν μου αξίζει, να μην πέσει δηλαδή κανείς στα δίχτυα που έχω στήσει, ενώ εγώ δεν του αξίζω. Θέλω κι εγώ να ανταποκρίνομαι σε αυτό που ποθεί και ο άλλος. Αναρωτιέμαι πολλές φορές αν εγώ, άραγε, έχω τις αρετές που αναζητώ στον άλλον για να μπορέσω με τη σειρά μου να του τις δώσω... **Ο χρόνος και μια ερωτική ζωή, που αναγκαστικά πρέπει να έχεις, κάνει φθορά όταν αυτή δεν σου επιτρέπει να απλώσεις το χέρι για να αγκαλιάσεις κιόλας ή να χαϊδέψεις έναν άνθρωπο.** Αυτή η φθορά είναι που μπορεί να μην με κάνει επιθυμητό στους άλλους. Δεν ξέρω αν κανείς μπορεί να διαβλέψει στα μάτια μου κάτι αγνό...

Ποιος είναι ο μεγαλύτερός σας πόθος;

Αυτός που περιέγραφα παραπάνω... Το να νοιάζεται κάποιος για εμένα κι εγώ για εκείνον, να μπωρώ, δηλαδή, να αισθάνομαι ότι υπάρχει κάποιος δίπλα μου που με εξυψώνει και τον εξυψώνω...

Σας φοβίζει η μοναξιά; Κατά τη γνώμη σας είναι πάντοτε «σκοτεινή»;

Αν μοναξιά σημαίνει το να μην είσαι ζευγαρωμένος, όχι δεν είναι πάντα σκοτεινή γιατί έχω καλούς και ουσιαστικούς φίλους που πάντα βρίσκονται δίπλα μου. Δεν με φοβίζει η μοναξιά, κι αφού είναι επιλογή μου και κόστος του ακριβού πράγματος που επιζητώ, πιστεύω πως θα με φόβιζε πολύ περισσότερο να πεθάνω δίπλα σε κάποιον που θα απεχθανόμουν.

Πώς ορίζετε την επιτυχία και πώς την αποτυχία στη δουλειά σας;

Ως ηθοποιός, ορίζω την επιτυχία ως εκείνο που περιέγραφα παραπάνω σε κάποιο σημείο: να απλώνει το χέρι του ο θεατής την ώρα της υπόκλισης και να σου σφίγγει το χέρι...Τίποτε άλλο! Τώρα αν αυτοί θα είναι χίλιοι, αν θα είναι εκατό ή δέκα δεν έχει σημασία! Φτάνει να βλέπεις ότι το βλέμμα τους είναι λαμπερό επειδή κάτι τους προσέφερες. Επιτυχία, επίσης, για μένα στη δουλειά μου είναι να παίζω ωραίους ρόλους, σημαντικούς, σε σκηνοθεσίες όπου ενεργοποιήθηκαν και λειτούργησαν οι χημείες όλων των συντελεστών και που στην πλατεία και στα μάτια και στις ψυχές των θεατών θα έχει καταγραφεί αυτό που παρακολούθησαν, που θα βγουν και θα το σκέπτονται...

Η πλατεία είναι σκοτεινή. Τα φώτα πάνω στον ηθοποιό. Εσείς νιώθετε τις αναπνοές του κόσμου και αντιδράτε αναλόγως ή απλώς ακολουθείτε το σχεδιασμό ώστε ο ρόλος σας να φτάσει στο ύψιστο σημείο;

Για να απαντήσω, θα σου δώσω ένα παράδειγμα... Όταν έπαιζα πριν κάποια χρόνια μαζί με την Πέμυ Ζούνη στο « Η Μαργαρίτα Γκοτιέ ταξιδεύει απόψε», είχα έναν δραματικό ρόλο, έναν ανάπηρο που είχε ερωμένη την Μαργαρίτα Γκοτιέ, η οποία τον άφησε για κάποιον νέο εραστή... Υπήρχε μία σκηνή λοιπόν στην οποία άκουγα τα χαρτομάντηλα και τις μύτες που έτρεχαν από την συγκίνηση που είχε προκαλέσει στον κόσμο. Υπάρχουν παραστάσεις, κυρίως κωμωδίες, που για να επιτευχθεί το γέλιο, για παράδειγμα, πρέπει να αφουγκραστείς την ανάσα του κοινού, την εξυπνάδα, τον μυαλό του και να συμπλεύσεις μαζί του, βλέποντας πού θα οδηγηθείς... Υπάρχουν και παραστάσεις που, όχι, πρέπει το κοινό να προσπαθήσει να σε φτάσει. Αναμφισβήτητα όμως καταλαβαίνεις τι έχει γίνει. Εκτός από τις διεργασίες που συντελούνται μέσα σου, καταλαβαίνεις καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης τι έχει επιτευχθεί στο τέλος και ποιο ήταν το εκτόπισμα αυτής.

Σας φοβίζει το μέλλον στην Ελλάδα της αστάθειας;

Αν και φύσει αισιόδοξος άνθρωπος, πώς να μη με φοβίζει...; Προς το παρόν τρέχω πίσω από δάνεια και διάφορες υποχρεώσεις και κοιμάμαι με την αγωνία τι τηλέφωνο θα χτυπήσει και ποιος μπορεί να εμφανιστεί στην πόρτα μου... Θα ήθελα πολύ να αποβάλω αυτήν την αγωνία και να αποκτήσω την εσωτερική μου ηρεμία... *Βέβαια, ως αριστερός και από οικογένεια αριστερών, ως κομμουνιστής στην ψυχή περισσότερο – ποτέ δεν γράφτηκα στην ΚΝΕ αλλά τους εκτιμούσα και την εξυπνάδα, τον μυαλό του και να συμπλεύσεις μαζί του, βλέποντας πού θα οδηγηθείς... Υπάρχουν και παραστάσεις που, όχι, πρέπει το κοινό να προσπαθήσει να σε φτάσει. Αναμφισβήτητα όμως καταλαβαίνεις τι έχει γίνει. Εκτός από τις διεργασίες που συντελούνται μέσα σου, καταλαβαίνεις καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης τι έχει επιτευχθεί στο τέλος και ποιο ήταν το εκτόπισμα αυτής.*

Average:

Your rating: None Average: 5 (1 vote)

Login or register to post comments

Like Tweet

Συντάκτης: **Κορίνα Γεωργίου**
Ετικέτες: **Χρήστος Σιμαρδάνης**
Κατηγορία: **Πολιτισμός**

Διαβάστε σχετικά άρθρα

Βουτσινάς. Μιά ζωή στο κόκκινο

"Έφυγε" ο Χρήστος Πάρλας

Ένας χρόνος χωρίς τον Νίκο

Στις 4μ.μ. το τελευταίο αντίο στον Κώστα Καρρά

Αλέξανδρος Λογοθέτης: "Οι Έλληνες και η Ελλάδα, δεν πωλούνται"

Πατέρας και κόρη μαζί στην «Αντιγόνη». Αποκλειστικό